

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 284/19	
USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu	
	M. R.	W okresie od dnia 11 kwietnia 2018 r. do dnia 18 stycznia 2019 r. w W. uchylał się od wykonywania ciężącego z mocy ustawy i Wyroku Sądu Okręgowego sygn. akt XXIV C 129/08 obowiązku alimentacyjnego przez nielożenie na utrzymanie małoletnich D. R. i O. R., przy czym łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość, co najmniej trzech świadczeń okresowych, tj. czyn z art. 209 § 1 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W 2009 roku M. R. i S. R. rozwiedli się. Posiadają wspólne małoletnie dzieci – D. i O., nad którymi opiekę sprawuje S. R.. W dniu 29 maja 2009 roku wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie (sygn. akt XXIV C 1291/08) M. R. został	częściowo wyjaśnienia M. R.	16, 104	

zobowiązany do płacenia alimentów w wysokości po 500 złotych miesięcznie na rzecz każdego z dzieci.

M. R. od dnia 11 kwietnia 2018 r. do dnia 18 stycznia 2019 r. nie wywiązywał się z ciążącego na nim obowiązku alimentacyjnego, dokonywał jedynie nieregularnych wpłat miesięcznych na konto komornicze w kwotach po 100 zł. Łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych.

Prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa w W. postępowanie egzekucyjne (sygn. akt Kmp 7/09) przeciwko M. R. w sprawie o świadczenia alimentacyjne na rzecz jego dzieci nie przyniosło pozytywnych efektów, egzekucja alimentów była bezskuteczna na dzień 30 sierpnia 2018 r. Z uwagi na to decyzją Prezydenta (...) W. z dnia 19 września 2018 roku przyznane zostało S. R. świadczenie z Funduszu Alimentacyjnego w kwocie po 500 złotych miesięcznie na każde z dzieci.

W sprawie niealimentacji za okres od dnia 1 czerwca 2017 r. do 10 kwietnia 2018 r. prowadzone było odrębne postępowanie.

<p>Na dzień 24 października 2018 roku zaległość dłużnika alimentacyjnego M. R. wyniosła 137 334,52 zł.</p> <p>We wskazanym okresie M. R. nie utrzymywał kontaktu z dziećmi, nie kupował im żadnych prezentów, nie dzwonił i nie pytał o nie.</p> <p>W okresie od dnia 11 kwietnia 2018 r. do dnia 18 stycznia 2019 r. był zdolny do wykonywania pracy zarobkowej z pewnymi wyłączeniami w wymiarze do 4 godzin dziennie.</p>			
zeznania S. R.	6v, 95-96		
zawiadomienie wraz z załącznikiem	1-2		
kserokopie dowodów wpłat oraz zaświadczenie o wpłatach	17- 19v		
pozew	20-22		
zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wraz z umową	73-78		
dokumentacja medyczna	79, 102		
umowa zlecenia	131-134		

opinie pisemna i ustna biegłego z zakresu medycyny pracy	119-125, 172-173		
sprawozdanie z mediacji	67		
karta karna	155		
Fakty uznane za nieudowodnione			
M. R. nie był w stanie wpłacać większych kwot z tytułu alimentów na dzieci, gdyż jest chory na kręgosłup, co uniemożliwia mu wykonywanie wyuczonego zawodu.	częściowo wyjaśnienia M. R.	k. 16, 104	
OCena DOWOdów			
1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	wyjaśnienia M. R.	wiarygodne jedynie w niewielkiej części, to jest w zakresie przyznania się do winy na etapie postępowania przygotowawczego, gdzie wskazał, iż dokonuje wpłat na konto komornika w kwocie około 100 złotych miesięcznie, jest kierowcą taksówki, przez to nie może pracować w pełnym	

		wymiarze czasu – w tym zakresie wyjaśnienia znajdują potwierdzenie w dokumentacji komorniczej i w opinii sądowno- lekarskiej
zeznania S. R.	wiarygodne: rzeczowe, logiczne, spójne wewnętrznie i zgodne z pozostałym materiałem dowodowym, świadek zeznała, iż oskarżony w okresie objętym zarzutem nie uiszczał alimentów na rzecz swoich dzieci, nie interesował się ich życiem, nie dawał prezentów, nie spotykał się ani nie uczestniczył zarówno w życiu, jak i wychowaniu dzieci	
opinie biegłego z zakresu medycyny pracy	miarodajne: przed Sądem podtrzymała wniosek końcowy opinii, że oskarżony mógł wykonywać pracę kierowcy codziennie, ale do 4 godzin. Oskarżony mógł też wykonywać pracę mechanika do 4 godzin dziennie z ograniczeniami, które zostały wskazane w pisemnej opinii. Oskarżony miał dyskopatię, nie mógł dźwigać ciężkich przedmiotów, wchodzić do kanału z urządzeniami, wchodzić na drabinę – na to nie pozwalał mu stan zdrowia. Opinie są jasne, pełne i niesprzeczne wewnętrznie, brak wad wskazanych w art. 201 k.p.k.	

dowody nieosobowe	materiał bezsporny, niekwestionowany przez strony, zatem miarodajny		
1.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów			
		Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. R.	niewiarygodne wyjaśnienia złożone na rozprawie i w znacznej części w postępowaniu przygotowawczym - sprzecznie znajdują potwierdzenia w opinii sądowo- lekarskiej przeprowadzonej w niniejszym postępowaniu.	
PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
#	1.3. Podstawa prawna skazania		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Sąd podzielił poprawność kwalifikacji prawnej, zapropionowanej przez oskarżyciela publicznego – strony jej nie kwestionowały, nie wzbudziła zastrzeżeń Sądu z urzędu, zatem nie wymaga głębszych rozważań.			

Zdaniem Sądu oskarżony miał możliwość regularnego uiszczania alimentów w pełnej wysokości w okresie wskazanym w zarzucie (kwiecień 2018 – styczeń 2019), gdyby tylko podjął wówczas pracę godnie opłacaną w odpowiednim wymiarze czasowym. Złożone przez oskarżonego zaświadczenie o zatrudnieniu w charakterze taksówkarza, jak i roczne rozliczenie PIT za rok 2018, wskazuje, iż oskarżony wykonywał pracę zarobkową jedynie w minimalnym zakresie, osiągając iluzoryczny dochód w 2018 r. w kwocie 981,28 zł, bądź też nie wykazywał swoich rzeczywistych dochodów. Opinia biegłego lekarza z zakresu medycyny pracy jednoznacznie wskazuje, iż okoliczności natury zdrowotnej nie stały na przeszkodzie, aby oskarżony podjął się pracy w wymiarze zapewniającym zdecydowanie wyższe zarobki. Mógł on również, wbrew temu co wyjaśniał, podjąć pracę w wyuczonym zawodzie mechanika. W świetle opinii biegłej oskarżony mógł wykonywać pracę kierowcy bądź też mechanika codziennie w wymiarze do 4 godzin. Obowiązek opieki polegający na lożeniu na utrzymanie małoletnich

dzieci spoczywa na M. R. z mocy ustawy – art. 128 i 133 § 1 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego. Oskarżony decydując się na założenie rodziny i spłodzenie dzieci przyjął na siebie zobowiązanie opieki i łożenia na ich utrzymanie. Fakt rozwodu, w żadnym stopniu nie dezaktualizuje tego obowiązku. Podkreślić należy, iż oskarżony wziął na siebie odpowiedzialność za przyszłość dzieci niezależnie od stosunków łączących go obecnie z ich matką. Sprawą bezsporną jest to, że oskarżony tego obowiązku nie wypełniał w należytych wymiarze i nie dokonywał wymaganych wpłat alimentacyjnych na rzecz dzieci w okresie wskazanym w opisie czynu tj. w okresie od 11 kwietnia 2018 roku do dnia 18 stycznia 2019 roku.

Znamiona przestępstwa z art. 209 § 1 k.k. wyczerpuje sprawca, który uchyla się od wykonania obowiązku alimentacyjnego.

Uchylanie się nakłada obowiązek wykazania, że sprawca miał obiektywną możliwość dostarczania środków utrzymania, lecz tego nie czynił (wyrok SN z 9.05.1995 r., 111 KRN 29/95, OSNKW 1995/9-10, poz. 64). Obowiązek alimentacyjny rodziców względem dziecka wyraża się świadczeniami o charakterze materialnym i

osobistymi staraniami w jego wychowaniu.

Oskarżony w okresie zarzutu wprawdzie miał stałą pracę, jednakże dochody z niej osiągnęte całkowicie odbiegały od realiów rynkowych i w żaden sposób nie przystawały do możliwości zarobkowych oskarżonego. Oskarżony jednocześnie nie czynił żadnych realnych starań, żeby tą sytuację zmienić. Oskarżony był zdolny do wykonywania pracy, również tej w wyuczonym zawodzie mechanika, w ograniczonym wprawdzie wymiarze czasu, jednakże pozwalającym na uzyskanie zdecydowanie wyższych dochodów. Wykonując pracę taksówkarza czy też mechanika w wymiarze 4 godzin dziennie, oskarżony zarabiałby znacznie więcej, niż wykazywane przez niego dochody w przedmiotowym okresie. Mógłby wówczas opłacić zarówno należności alimentacyjne jak i mieć pieniądze na swoje utrzymanie. Jednakże oskarżony nie podjął godnie opłacanej pracy, otrzymując wynagrodzenie, które oczywistym jest, że nie wystarczało na utrzymanie siebie ani nie wystarczało oskarżonemu na zapłacenie alimentów. Kierunek wykształcenia oskarżonego oraz

stosunkowo młody wiek wskazują, iż oskarżony jest w stanie zdobyć dobrze płatną pracę. Pomimo tego nie poczynił żadnych starań aby zdobyć nową pracę i uregulować swoją sytuację związaną z płaceniem alimentów. Gdyby oskarżony był zatrudniony osiągając wynagrodzenie odpowiadające stawkom rynkowym, znaczna część jego dochodów byłaby zajęta przez komornika i przekazana jego małoletnim dzieciom w ramach bieżących i zaległych alimentów. Oskarżony ma pełną tego świadomość i w sposób jednoznaczny wykazał, iż nie miał zamiaru płacić alimentów w wymaganej wysokości 1.000 zł. W ocenie Sądu, oskarżony świadomie lekceważył ciężący na nim obowiązek alimentacyjny. Jego zachowanie należy zatem zakwalifikować jako uchylanie się od realizacji obowiązku alimentacyjnego w rozumieniu art. 209 § 1 k.k. Podkreślenia wymaga, że sąd nie badał znamienia niemożności zaspokojenia podstawowych potrzeb przez osoby uprawnione, albowiem jest to znamię czynu zabronionego z art. 209 §1a k.k., a nie z art. 209 § 1 k.k., który zarzucono oskarżonemu.

**KARY, Środki Karne,
PRzepadek, Środki**

Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie

Przy wymiarze kary sąd wziął pod uwagę:

- zagrożenie ustawowe czynu z art. 209 §1 kk – alternatywnie kara grzywny, ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do roku,

oraz okoliczności obciążające:

- znaczny stopień winy oskarżonego - oskarżony ze względu na swój wiek, stopień dojrzałości oraz rozwoju umysłowego, jest osobą od której można wymagać zachowania się zgodnego z normami prawnymi, w toku postępowania nie ujawniły się okoliczności wyłączające winę,

- znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu - oskarżony nie realizował ciężącego na nim obowiązku przyczyniania się do utrzymania swoich dzieci, ograniczając tym samym ich środki na edukację, leczenie i wychowanie,

- wysokość zaległego świadczenia za okres przynajmniej 3 miesięcy, która mogłoby istotnie wpłynąć na sytuację małoletnich gdyby je terminowo otrzymywali

oraz okoliczności
łagodzące:

- brak uprzedniej karalności,
- podjęcie próby spłaty zadłużenia.

Biorąc pod uwagę wszystkie powyższe okoliczności oraz dyrektywy wymiaru kary sąd uznał, że adekwatną wobec oskarżonego, uwzględniającą zarówno stopień winy, jak i społecznej szkodliwości jego czynu, będzie **kara 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres 2 lat próby przy jednoczesnym zobowiązaniu oskarżonego do bieżącej alimentacji na rzecz syna i córki** będzie adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oraz zapobiegnie powrotowi oskarżonego do przestępstwa. W ocenie sądu groźba zarządzenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności wymusi na oskarżonym wywiązywanie się z nałożonego na niego obowiązku alimentacyjnego.

Oskarżony powinien podjąć działania zmierzające do uregulowania zaległości alimentacyjnych

		<p>względem swoich dzieci, jak również powinien regularnie uiszczać należne świadczenia alimentacyjne. Orzeczenie kary ograniczenia wolności czy też kary grzywny, biorąc pod uwagę ograniczone możliwości zarobkowe oskarżonego, mogłoby stanowić przeszkodę do osiągnięcia tego celu. Z drugiej zaś strony kara pozbawienia wolności i umieszczenie oskarżonego w zakładzie karnym na obecnym etapie wydaje się przedwczesne, albowiem kara bezwzględnego pozbawienia wolności oznaczałaby automatycznie, iż oskarżony nie podjąłby żadnej pracy.</p>
<p>1Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</p>		
		<p>Punkt III wyroku:</p> <p>sąd uznał za uzasadnione zgodnie z art. 72 § 1 pkt 3 k.k. zobowiązanie oskarżonego M. R. do bieżącego wykonywania ciężącego na nim obowiązku lożenia na utrzymanie małoletnich dzieci D. R. i O. R.</p>
<p>6. inne zagadnienia</p>		
<p>7. KOszty procesu</p>		
	<p>W punkcie IV wyroku:</p>	

Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych wobec Skarbu Państwa i opłaty albowiem, biorąc pod uwagę postępowania egzekucyjne prowadzone wobec M. R., oczywistym dla sądu jest, iż kosztów tych nie będzie można wyegzekwować.

1Podpis